

”Tarpeellinen?” (Luuk. 10: 38-42)

Pienen penkomisen tuloksena lapsuudenkotini laatikoista löytyi noin 38 vuotta vanhoja aarteita sudenpentuajoiltani. Tallella oli Napapiirin Poikien huivi solkineen, pienen pojan väiski ja sitten myös vanha partiolaisen vyöni. Nämä lienevät epäilemättä tuttuja teille nykypäivän partiolaisillekin.

Se, joka on partiolaisen vyön pukeut päällensä, tietää sen soljessa lukevan tunnetun lauseen: ”Ole valmis!” Tuo lause, kehotus (motto) on vanha, vanhempi kuin minun vyöni, ymmärtääkseni reilusti yli sata vuotta vanha ja juontaa juurensa aina partioliikkeen perustajaan Robert Baden-Powelliin. Kyselin etukäteen täällä mukana olevilta lippukunnan vetäjiltä, Lotelta, Jasulta ja Tatulta, miten tuo lause, ”Ole valmis!” tulisi ymmärtää. Jos osasin oikein ajatuksianne tiivistää, niin tämä kehotus tarkoittaa suurin piirtein seuraavaa:

Asennetta ja käytännön valmiutta ottaa vastaan se, mitä kukin päivä tuo eteen ja tehdä niistä lähtökohdista parasta, mitä voi tehdä niin muiden kuin omalta kannaltaan. Tämä voi olla käytännön toimintaa vaikkapa onnettomuustilanteessa, mutta enimmäkseen se on pieniä arjen tekoja toisten avuksi ja yritystä tuoda myönteistä asennetta ympäristöön erityisesti silloin, kun sitä tarvitaan sekä vilpittömästi pyrkimystä yhteiseen hyvään.

Partiolaisen motto näin ymmärrettynä lausuu paljon siitä mitä ajattelemme kristillisen kirkon perustehtäväksi lähimmäisen rakkauden eteenpäin viejänä. Vaikka partioliike nykymuodossaan ei olisikaan varsinaisesti uskonnollisesti sitoutunut, se heijastelee niitä arvoja, jota kristillisessä kirkossa on läpi vuosituhansien toteutettu ja halutaan edelleen toteuttaa. Voisiko siis sanoa, että kristitty partiolainen toteuttaa kristillistä elämäänsä ja lähimmäisen palvelua osin juuri partion välityksellä?

Vanhoilla kristityillä oli tapana kutsua kristillistä palvelutehtäväänsä ”diakoniaksi”. Seurakunnan yhteistä tehtävää saattoi hoitaa erityinen tehtävään nimitetty henkilö, jota kutsuttiin diakoniksi, mutta toisaalta arkinen diakonia eli palveleminen oli jokaisen kristityn tavallisessa elämässä tehtyä palvelutyötä mielestäni aika lailla samalla tavoin kuin, miten te lippukunnan vetäjät sanoitte partiolaisenkin tehtävää olla valmiina. Esimerkiksi tuossa äsken kuullussa evankeliumissa, kuulimme kuinka Martta palveli vieraitaan eli toteutti käytännön elämässään diakoniaa.

Meitä nykyajan ihmisiä saattaa ehkä jonkin verran kummastuttaa se, miten Raamatun kertomukset tuntuvat yhdistävän *uskon Jumalaan* niin tiiviisti *lähimmäisen palvelemiseen*. Kuulimme, kuinka profeetta Elia meni kuivuuden näännyttämän, epätoivoisen lesken ja tämän pojan luo. Leski palveli Eliaa ohi omien tarpeidensa, koska hän uskoi ja luotti Jumalaan viimeisenä oljenkortenaan. Jotain samaa kuulostaisi olevan myös Paavalin ja Filippiin seurakunnan välisessä suhteessa. Paavalikin yhdistää muutta mutkitta ”Herralta saamansa ilon” siihen, että seurakunta pitää hänestä huolta.

Nykypäivän ihmiselle rakkauden palvelun ja Jumalan uskomisen välille tuntuu olevan vaikea osoittaa yhteyttä toisiinsa. Vaikka hyvien tekojen koetaankin liittyvän kristilliseen elämään, saatetaan silti ajatella, että

usko Jumalaan on ikään kuin ylimääräinen lisä siinä, mitä olemme kristittyinä. Eikö riitä, että teen vain hyvää toiselle? Mihin sitä Jumalaa tässä tarvitaan?

Martalla keittää yli. Hän on raatanut, pyrkinyt olemaan valmis ja altis, tekemään kaikkensa, mitä pystyy. Hän on palvellut juuri niin kuin Jeesuksen seuraajan tuleekin, tehnyt kaikkensa ja vähän ylikin, voimiensa ylärajoilla, vähintäänkin kahden ihmisen työt. Miksi joku toinen vain istuu jumalanpalveluksessa, tekemättä mitään, kuuntelemassa ja rukoilemassa?

Mitä hyötyä on jumalanpalveluksesta? Miksi Keravan kirkossa täytyy pitää rukoushetkiä ja messuja käytännöllisesti katsoen joka päivä, toisinaan kaksikin kertaa päivässä. Eihän kirkko ole edes täynnä ihmisiä? Eikö se ole resurssien tuhlaamista? Eikö mieluummin pitäisi mennä ihmisten luokse?

Meillä kikyyn ja muihin tehokkuusmittareihin luottavilla ihmisillä on hirvittävän usein kummallinen ajatus siitä, että minä ihmisenä tekoineni olen itse evankeliumi, ilosanoma maailmalle. Minä voin pelastaa yhteiskunnan. Jossain määrin tällainen ajattelu tuntuu toimivankin. Järkeä käyttämällä pystymme usein tekemään perusteltuja ja hyviäkin päätöksiä. Siitäkö sitten nousee ajatus, että me olemme rajattomia mahdollisuuksissamme?

Jeesus palauttaa Martan, minut ja sinut maan pinnalle. Hän haluaa, että ymmärrämme rajamme. Hän haluaa, että huomaamme meistä huoltapitävän Jumalan. Hän haluaa, että huomaamme kaiken Jumalan luoman ihmeellisen ja arvokkaan. Hän haluaa, että huomaamme oikeasti myös toisemme. Jeesus tahtoo, että emme etsi jumaliamme taivaan korkeuksista, rahasta, vallasta, omasta viisaudesta, itsestämme. Jeesus haluaa kertoa, että kaiken tämän oman yrityksemme sijaan Jumala on itse tullut vierellemme tähän elämään sanassaan ja sakramenteissaan. Sen sijaan, että me kantasimme huolta moninaisista jumalistamme, todellinen Jumala haluaa pitää huolta meistä.

Jumalaan uskovien elämä ei välttämättä ole pelkkää hyvinvointia. Se voi tarkoittaa Paavalin tavoin myös puutteessa elämistä. Se, että luovumme tehokkuudesta ja rajattomuudesta, voi tarkoittaa, että joudumme ajattelemaan enemmän luomakuntaamme ja sen suojelemista. Se, että luovumme ”Suomi ensin”-ajattelusta, voi tarkoittaa, että joudumme palvelemaan tänne tulevia vieraita ja muukalaisia siten kuin Sarpatin leski, Filippiin seurakunta tai vaikkapa Jeesuksen vieraaksensa ottanut Martta.

”Ole valmis!” ei ymmärtääkseni tarkoita partiolaiselle valmiiksi tulemista, vaan pikemminkin matkalla olemista, kulkemista kohti päämäärää. Myös sinua seurakuntalainen kutsutaan tulemaan Jeesuksen luo levähtämään matkalla, pysähtymään, luottamaan kolmiyhteiseen Jumalaan, joka tahtoo pitää ystävistään huolta.